

I neka se nitko tu ne izgovara da ono složeno nastaje i propada, a ne forma. Neka to bude Aristotelovo učenje, no ono je Platonovo; a koje je od njih istinitije, na drugom će se mjestu raspraviti.

Riječi, koje odmah slijede, pokazuju da je Platon razumio 5
da je jedno materija, a drugo mjesto tijela: »Na to gledajući sa-
njamo i kažemo, da je nužno da <sve biće> negdje bude;« ako
je, dakle, materija *ποῦ*, *negdje*, ne će zaista ona sama biti mjesto;
potom: »Sveukupnost je, dakle, u nekom mjestu i zauzima neko
umještanje«, pod sveukupnošću razumijevajući samo složeno iz 10
materije i forme koje se nalazi na nekom mjestu; nije, dakle, ma-
terija mjesto. Platon je ovdje materiju izrekao istom metaforom
– umještanje i mjesto formi koje nastaju – kao Aristotel i drugi u
3. knjizi *O duši*, u 4. poglavlju: τὴν ψυχὴν εἶναι τόπον εἰδῶν, *da*
je duša mjesto formi.²⁶ Zlonamjerno je, dakle, i daleko od Platonova 15
smisla Aristotel to izvrnuo i neistinito izložio.

Neistinito je također prikazano ono u 1. knjizi *O duši*, u 2. po-
glavlju: »Na isti način Platon u *Timeju* tvori dušu iz elemenata.«
Ne proizvodi, naime, Platon dušu na isti način na koji i Empedo-
klo, o kojem je govorio neposredno prije, iz vode, zraka, zemlje, 20
vatre; ništa takvog ne stoji napisano u *Timeju*, niti dušu sastavlja
ili iz tih ili ikojih drugih elemenata; u *Timeju* ne čini dušu ni iz
tih biti: iz istog, drugog, kretanja, mirovanja za koje je u *Sofistu*
izložio da su počela i elementi bića, nego iz *nedjeljivog*, ἀμεροῦς
i *djeljivog*, μεριστοῦ, iz *istog* i *drugog*, ταῦτοῦ καὶ θατέρου uspo- 25
stavio je dušu sveukupnosti, a iz njihovih ostataka u istom vrču
oblikuje ljudske duše. Njih pak naziva *bitima* οὐσίαι, a ne ele-
mentima ili počelima. Niti Simplicije povodom tog Aristotelova
mjestu niti Filopon ne istražuju i ne tumače ispravno misao *Ti-*
meja. 30

²⁶ Usp. Themistius, In Aristotelis libros de anima paraphrasis, 5,3.95.6
τὴν ψυχὴν τόπον εἶναι εἰδῶν.